

[Ministeren for skatter og afgifter]

ende sociale hensyn. Endvidere kan en del af skattebyrden overflyttes fra personlig indkomst til andre områder, især det private forbrug.

3. Ikke alene er det danske indkomstskattetryk for højt. Den måde, vi opkræver indkomstskatterne på, er også uhensigtsmæssig. En person, der f.eks. har en skattepligtig indkomst på 180.000 kr., betaler 48 pct. i skat. Alligevel har vi indrettet skattesystemet således, at indkomstskatten til staten af personer beregnes efter en progressiv skala med høje marginalsatser allerede fra et lavt indkomstniveau.

De høje marginalsatser medfører, at jo større den skattepligtige indkomst er, desto større er den andel, der skal afleveres til skattevæsenet. Den marginale skattesats på højeste skalatrin er nu kommet helt op på 73 pct. Det offentlige lægger altså beslag på 73 øre af hver krone, borgeren opnår i ekstra indtægt. Kun 27 øre får lov til at blive i borgerens egen lomme. Dette gælder vel at mærke ikke kun for skattydere med ekstraordinært høje indkomster. Ca. 1,2 millioner skatteydere eller mere end hver fjerde har indkomster, der bliver beskattet på de høje skalatrin. I 1984 vil disse skatteydere skulle betale mellem 60 og 73 øre i skat af den sidst tjente krone.

Det høje skattetryk og den meget høje beskatning også af mellemindkomsterne har hæmmet lysten for mange til at gøre en ekstra indsats og til at foretage risikobetonede investeringer. Hvorfor dog påtage sig et ekstra arbejde eller løbe en risiko, hvis det er skatten, der tager størstedelen af en eventuel fortjeneste?

4. Begrundelsen for progressionen og dermed de høje marginalsatser har traditionelt først og fremmest været et ønske om, at de bredeste skuldre skulle bære de tungeste byrder. Progressionen i beskatningen skulle medføre en omfordeling af goderne i samfundet, således at hver borger kom til at svare sin del af de fælles udgifter i forhold til sin skatteevne.

Udviklingen har imidlertid vist, at jo højere skattetrykket er, jo dårligere har det nuværende skattesystem kunnet anvendes som et fordelingsmæssigt instrument. Årtiers forsøg på at føre en omfattende fordelingspolitik

gennem indkomstskattesystemet er ganske enkelt slået fejl, simpelt hen fordi de høje marginalsatser inspirerer til forsvarsmekanismer i form af skattetænkning. Dette kan vel ikke i noget skattesystem ganske afskaffes, men det motiv, der går igen i hver eneste form for skattetænkning, er at undgå de høje marginalsatser.

Om de dispositioner, som skatteydere har foretaget for at nedbringe skatten, er hensigtsmæssige ud fra et forretningsmæssigt eller samfundsmæssigt synspunkt, har ofte vist sig at være mindre væsentligt, når blot der opnås en skattebesparelse. Antallet af disse skattearrangementer er de seneste år blevet stærkt forøget.

5. Det gældende skattesystem er gennem årene og med stadig stigende styrke blevet kritiseret for at være udviklet og uforståeligt for den almindelige skatteborger.

Det har ligeledes været nødvendigt gang på gang at lappe på systemet for at stoppe de mest iøjnefaldende muligheder for at undergrave skattesystemet. Denne lovgivning på enkeltstående områder har i høj grad medvirket til at gøre skattesystemet udviklet.

Som et eksempel på en lovgivning, der også har kompliceret skattelovgivningen i betydelig grad, kan peges på reglerne om ægtefællebeskatningen. Prisen for den skattemæssige ligestilling af ægtefæller har været et kompliceret regelsæt, som er vanskeligt at forstå for mange skatteydere, og som også giver anledning til administrative problemer hos skattemyndighederne. For at opretholde progressionen har det været nødvendigt at give detaljerede og svært forståelige regler for at kunne udfinde »årets skattepligtige indkomst«.

Når skattereglerne i dag er så udviklede, som de er, har dette også andre årsager end de nævnte. Den væsentligste er nok, at ikke alene bruger man skattesystemet til dets oprindelige formål, nemlig til at opkræve skatter med, men det skal også tilgodeses mange andre hensyn. Skattesystemet anvendes således som fordelingspolitisk instrument, ligesom det i stadig stigende omfang anvendes til at tilgodeses bl.a. sociale hensyn og som led i erhvervsfremmende foranstaltninger. Hertil kommer, at man for at sikre, at skatten rammer så retfærdigt som muligt, gennem tiderne har udbygget skattesystemet med